

Köszöntő szavak

2019
IV. negyedév

IV. negyedév

1. ELNYELVE

„Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról.” Jónás 2,8

Mindenki ismeri a Jónásról és az őt elnyelő halról szóló történetet. Ezt a motívumot megemlélik az irodalomban és legutóbb 2003-ban készítettek filmet róla, „Jonah and the Big Fish” (Jónás és a nagy hal) címmel. De tudátok-e, hogy az engedetlen próféta nem csak egyszer, hanem háromszor lett elnyelve. Hadd magyarázzam meg!

Először: Jónást „elnyelték” az előítéletek. Ninive lakossága elvetemült, bálványimádó nép volt (Jónás 1,2), ezért Isten úgy tervezte, hogy Jónás által megtérésre szólítja őket. Istennel ellentétben, Jónás arra vágyott, hogy a nép megtapasztalja Isten haragját és büntetését (4,2), ezért ellentétes irányba induló hajóra szállt fel (1,3).

Másodszor: Jónást elnyelte a tenger. A hajó nagy viharba került, s amikor a hajó legénysége sorsot húzott, hogy kiderítse ki miatt történt a dolog, a sors Jónásra esett. Maga is bevallotta, majd így szólt: „Vessetek engem a tengerbe!” A háborgó tenger hullámai elnyelték Jónást, aki a biztos halál felé tartott.

Harmadszor: Jónást elnyelte az óriási hal, amelyet Isten küldött Jónás megmentésére. Három nap tartózkodott a hal gyomrában, amely idő alatt végre beismerte vétkét és megígérte Istennek, hogy teljesíti az utasítását. Miután megmenekült, követte az isteni parancsokat és utasításokat, és hirdette Ninive lakosságának, hogy mindnyájan el fognak veszni; ezt követően a nép azonban bűnbánat mellett megtért.

Isten olykor félelmetes körülményeket enged ránk, hogy megtanuljunk bízni Benne, és engedelmeskedni Neki. Ezért mindig jobb, ha azonnal engedelmeskedünk, amint megismerjük Isten akaratát, mert akkor nem fog bennünket 'elnyelni'.

Ha Isten üzenetével összhangban élünk, akkor megvilágosodik előttünk az élet útja, nem kell majd sötétségben járnunk, se 'elnyeletetnünk'. Az engedelmisség útja az áldások útja.

2. HANGVEZÉRELTEK

„Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.” Jakab 1,22

Egyes technológiai szakértők úgy vélik, hogy a személyi számítógép billentyűzete teljesen feleslegessé válik, mivel az adatokat a számítógépbe egy hangvezérelt rendszer fogja bevinni. Ahelyett, hogy levelet írnátok valamelyik barátotoknak, csak beszélgetek kell, és a számítógép a szavaitokat írott szavakká alakítja, majd elküldi neki az e-mailt. Ez a hangvezérelt technika lassan beolvad az életünkbe. Ahelyett, hogy beütnétek a számokat a telefonotokon, a készüléknek hangbeszédese információt adtok, de nem csak a telefonnak, hanem a rádióknak és a tévékészüléknek is. És amikor valamit mondunk, azt azonnal el is végzi.

A hangvezérelt készülékeket úgy programozták be, hogy éppen azt végezzék el, amit mondanak nekik. Isten teremthetett volna is ilyeneket bennünket, de Ő inkább ránk bízta, hogy kiválasszuk: akarunk-e neki engedelmeskedni vagy nem.

Jakab apostol arról beszél, hogy Istent jó azonnal meghallgatni, amikor szól hozzánk az Ő Igéje által. Ezt írta: „Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.” Minden alkalommal becsapjuk magunkat, amikor hallgatjuk Isten Igéjét, de nem hajtjuk végre az üzenetét. Gyorsan elfeledjük, amit Isten mondott rólunk, ezért változatlanul tovább tévelygünk a magunk útján, a magunk választotta cél felé. Szinte természetesnek vesszük, hogy Isten meghallgasson minket, amikor imában hozzá fordulunk, de az már nagyobb valami, hogy mi hallgatunk-e Ő rá, és elvégezzük-e azt, amit kér tőlünk. Vajon ma odafigyelünk-e arra, hogy mit mond nekünk? Vajon eldöntöttük-e ma, hogy alávetjük magunkat az isteni hangvezérlésnek?

Amikor megnyitjátok a Bibliát, kérjétek meg a szerzőjét, hogy a szíveket is nyissa meg

3. KÉT FELHÍVÁS

„Mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik.” Jakab 4,14

A híres regényíró és az irodalmi tanszék előadója egyszer két fontos telefonhívást kapott, amely kihatással volt az életére. Az első telefonhívásból megtudta, hogy az egyik legjobb hallgatója, aki ígéretes jövő előtt állt, váratlanul meghalt agydagában. Majd egy másik hívás érkezett egy népszerű televíziós műsorvezetőtől, aki tájékoztatta őt, hogy az egyik novellája lett a hónap legjobb műve. Ez dicsőséget és pénzjutalmat jelentett a számára. Az első telefonhívás elszomorította, a másik lelkesítette – a két véglet között kellett neki megtalálnia az egyensúlyt.

Mivel ez egy keresztényi író volt, egy kis kartonlapra nagy betűkkel ráírta az említett, elhunyt hallgatója nevét, és ezt hónapokig magánál hordta. „Megígértem önmagamnak”, magyarázta, „hogy ezt a kártyalapot a fiatalember nevével, mindig magamnál fogom hordani. Ez akkoriban folytonosan arra emlékeztetett engem, hogy ne engedjem meg, hogy fejembe szálljon a dicsőség, amelyet az a másik telefonhívás jelentett be azon a végzetes napon.”

Jakab apostol, az ő levelében, életünket a füsthez és a párához hasonlította, amely alighogy megjelenik, máris eltűnik. Mialatt felfegyverkezünk a mai nap sikereivel és a holnapi nap terveivel, nem szabad elfelejtenünk, hogy a földi életünk ideje Isten kezében van, és minden egyes nap isteni ajándék.

Életünk a Földön egyszer csak véget ér. S ennek a felismerése tegyen minket alázatosakká, hogy másként tekintsünk a jövőre, mint azok, akik még nem fogták fel ezt a tényt. Tisztázzuk le magunkban a naponként hozzánk érkező értesítéseket. Készüljünk a jövőre, amikor minden új lesz. Ennek érdekében használjunk ki minden napot maximálisan, és legyen ránk tartós hatással.

4. HOVA OLY SIETVE?

„Napjaim gyorsabbak voltak a vetélőnél, és most reménység nélkül tűnnek el.” Jób 7,6

A tudományos mérések azt mutatják, hogy még álló helyzetben is mozgunk. A föld felszíne az Egyenlítőnél körülbelül 1600 km/óra sebességgel halad. A Föld körülbelül 100 000 km/órás sebességgel forog a Nap körül. A naprendszerünk 800 000 km/órás sebességgel kering galaxisunk középpontja körül, és 70 000 km/órás sebességgel tart a Vega csillag felé, a Lira csillagképben. De ez még nem minden! A Tejút néven ismert galaxisunk 2 millió km/órás sebességgel halad az űrben.

A hátán fekvő ember a kertben, a tiszta ég alatt, a lombkorona árnyékában érezheti úgy, mintha ideje és mozgása megállna a déli nap lángoló sugarai alatt. De a tudós és a hívő is tudja, hogy nem ez történik. Ahogy elképzelhetetlen sebességgel rohanunk az űrben, úgy haladunk innen az örökkévalóság felé. Életünk napjai és a körülmények, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy tegyünk valamit Istenért, olyan gyorsan tovatűnnek, hogy nem engedhetjük meg maguknak, hogy értékes időnk akár egyetlen másodpercét is elpazaroljuk.

A zsoldáríró így imádkozott: „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” (Zsolt 90,12). Legyen ez ma a mi imánk is, miközben tudatosan bennünk az idő múlása és a mozgás sebessége. Talán ehhez hasonlóan fogunk majd imádkozni:

Istenem, segíts nekünk abban, hogy a levertség, a veszteség és a hiábavalóság érzése nélkül tudjunk élni, mialatt oly gyorsan rohanunk földi otthonunkból a mennyei terekben levő, örök otthonunk felé, ahol ígéreted szerint örökké fogunk élni a veled való közösségben.

Annak érdekében, hogy az életünkben bármi értékesnek számíthasson, számoljuk napjainkat.

5. NAPONTA TANÍTVÁNYOK

„Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcstelenek.” Titus 3,14

E bibliaiszöveg gondolata arra az emberre emlékeztet, aki világszerete nagy tekintélynek örvendett, és akit egyszer megkérdeztek, hogy – véleménye szerint – ki lehet korunk leghíresebb alakja. Ez az említett,

tekintélyes személyiség a 94 éves ember nagy bölcsességével válaszolta: „Ez az az ember, aki végzi a napi teendőjét. Ez a gyermekét nevelő anya, aki korán felkel, reggelit készít nekik, tisztán tartja és iskolába küldi őket. Ez az utcaseprő... Ez az ismeretlen katona – és még millió más ember.”

Pál apostol hangsúlyozta még az ember hűségének fontosságát a mindennapi életben. Utasította a keresztényeket, hogy keressék meg a helyüket, hogy rendes és csendes életet éljenek, és gondoskodjanak családjukról, amint az az 1Thess 4,11-ben és az 1Tim 5,8-ban olvasható.

Amikor megkérdezik tőlem, hogy érzem magam a nyolcvanas éveimben, így válaszolok nekik: „Életem elégedetten halad a jól kitaposott, megszokott úton.” És a barátaimat szemlélve azt látom, hogy legtöbbször szintén rutinosan él. S habár nem kell nekik futószalag mellett dolgozniuk, meg van a maguk dolga, családot nevelnek, szolgálnak a gyülekezetben. Nincs ebben semmi drámai, nem lettek hősök, és ez velem is csak így van. Egy hétköznapi ember vagyok, aki éli az életét.

Legtöbbször hétköznapi keresztény, aki éli a mindennapi életét. És mégis, a természetfeletti és különleges mennyei Atyánk azt akarja, hogy minden nap hűséges és gyümölcstermő tanítványai legyünk. Legyünk hát mindnyájan ilyenek!

Istenem, segíts nekünk Krisztust követni, Neki naponta engedelmessé válni, és naponta a kedvére tenni. Míg a világ a sikert magasztalja, Isten a hűséget értékeli.

6. MI AZ IGAZSÁG?

„Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság?” János ev. 18,38

Pilátus a lehető legközelebb volt életének legnagyobb felfedezéséhez. Jézus éppen azt mondta neki, hogy azért jött a világba, hogy bizonyosságot tegyen az igazságról. Ez készítette Pilátust arra, hogy feltegye a kérdést: „Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság?” A ravasz római politikus helyes kérdést tett fel a legmegfelelőbb Személynek, és a válasz is előtte volt. De ahelyett, hogy bűnbánatban térdre hullott volna és hittel bűnvallomást tett volna Jézus előtt, ő egyszerűen csak megállapította: „Én nem találok benne semmi bűnt.”

Előbb vagy utóbb mindnyájan belekerülünk Pilátus helyzetébe, amikor majd döntenünk kell a különös Ember felől, aki azt állítja, amit még soha senki, hogy Ő maga az igazság. Az emberiség történelme során sok vallási vezető jött fel és ment le az élet színpadán, de még senki nem állította magáról, hogy ő az igazság, majd ennek bizonyítására feltámadt a halottakból.

Az évszázadok során az emberek milliói állapították meg, hogy Jézus Krisztus élete, az Ő Szava és az Ő feltámadása hitelességének megbízható bizonyítéka. Megállapították, hogy az igazság megismerését Jézus Krisztus személyes megismerésével és a Vele való bizalmi kapcsolat kialakításával kell elkezdni.

Ti megtaláltátok-e már a választ az élet legfontosabb kérdésére: „Mi az Igazság?” Ha még nem, olvassátok és fogadjátok el Jézus erre vonatkozó szavait a János 14,6-ból: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” (Ján 14,6)

Nem vezet minden út Istenhez, ahogy sokan állítják. Ugyanis, csak egyetlen igazi és helyes út létezik, ez az Úr Jézus Krisztus. Jézus Krisztust megismerni azt jelenti: megismerni és elfogadni az egyetlen igazságot

7. A TÓ HULLÁMAIN

„Az odafel valókkal törődjete, nem a földiekkel.” Kolossé 3,2

Egy fiú egy kis vitorlást készített és a kis tóba helyezte, hogy ott úsztassa. A hajójával a víz szélén játszadozott, de egy vízáram váratlanul továbbvitte a hajócskát, amely elindult a tó partjától befelé. Kétségbeesetten kérte az egyik idősebb fiút, hogy segítsen neki kihúzni a hajót. A fiú szó nélkül felszedett néhány nagyobb követ, és a hajó felé dobálta őket.

A gyermek meglepődött, mert azt gondolta, hogy az idősebb fiú, akihez segítségért fordult, nagyon kegyetlen. Nem sokkal később azonban észrevette, hogy a fiú nem a hajót célozza, hanem minden követ a hajó mögé próbál dobálni, egy-egy kis hullámot hozva létre, amely aztán közelebb tolta a hajót a parthoz. Mindegyik követ tervszerűen dobta be, míg végül a kedves kis játék a tulajdonosa kezében került.

Néha úgy tűnik előttünk, hogy Isten nehéz helyzeteket enged meg az életünkben, amelyek olykor el is találhatnak minket, de még így sem ésszerűtlenek vagy tervezetlenek. A bajok és nehézségek hullámai közelebb sodorhatnak bennünket Istenhez, s mi felbátorodva az „odafel valókkal” kezdünk törődni, nem a „földiekkel”. Másfelől, más emberek tapasztalatai azt mutatják, hogy így még távolabb kerültek Istentől. Úgy látszik, sok függ attól, hogyan foglalkozunk állást az adott körülmények között. Mivel hajlamosak vagyunk eltávolodni Istentől, Ő olykor megenged bizonyos körülményeket, amelyek révén visszavezetni igyekszik bennünket oda, ahonnan eltávolodtunk – vissza, a helyes útra.

Ti miként viselkedtek, amikor az életben bajok és nehézségek törnek rátok? Ezek gyakran isteni módszer részei, amelyek által magához szeretne vezetni benneteket, és támogatni titeket abban, hogy lelkileg érlelődjétek és majd Isten országának örököséivé váljatok.

Istenem, köszönök neked minden nehézséget, amely közelebb vezet hozzád. Tudjuk, hogy a bajokat nem te akarod a számunkra, azonban azt is „tudjuk..., hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van” (Róma 8,28).

8. A JELEK NEM ELEGENDŐK

„Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit ő küldött. Mondának azért néki: Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higgyünk néked?” János 6,29-30

Woody Allan filmrendező egyszer kijelentette: „Bárcsak adna nekem Isten valamilyen egyértelmű jelet! Mint amilyen például egy nagy készpénzátutalás a svájci bankomhoz.”

Azok az okok, amelyeket az emberek ürügyként hoznak fel arra, hogy miért nem hisznek Istenben, gyakran oda vezetnek, hogy megkérik Istent, tegyen valamit az Ő létezésének bizonyítására. Sajnos, amikor összeállítjuk a listát mindarról, amit Istennek meg kellene tennie azért, hogy bizonyítsa saját létezését, akkor nem látjuk azt a számtalan áldást, amivel már megáldott minket.

Sőt azok is, akik Jézus közelében éltek és sok csodájának a tanúi voltak, még más bizonyítékokat is kértek. Jézust összehasonlították Mózesrel és így szóltak: „Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és

higgyünk néked? Mit művelsz? A mi atyáink a mannát ették a pusz-
tában; amint meg van írva: Mennyei kenyeret adott enniük.” (János
6,30-31).

Megdöbentő, hogy ezt mindössze egy nappal később kérték Tőle,
közvetlen az után, hogy valódi kenyeret adott nekik enni. Megvendégelt
ötezer embert abból a pár kenyérből, amely egy kisfiú uzsonnája volt.

Jézus helyében mi bizonyára így szóltunk volna: „És mi van a ke-
nyérrel, amellyel tegnap jóllakattalak benneteket?” Jézus azonban, ki-
használva az alkalmat, ilyen tanítást adott nekik: „Én vagyok az élet-
nek ama kenyere” (35. vers).

Ahelyett, hogy állandóan kételkednénk és csalódnánk Istenben,
amiért nem tette meg pont azt, amit kértünk tőle, miért nem szakít-
unk inkább időt arra, hogy összeszámoljuk mindazt, amit eddig tett
értünk. Amit tudunk Istenről, az arra bátorít minket, hogy bízzunk
Benne mindabban, amit még nem tudunk Róla.

9. KIROBBANÓ VÁLTOZÁS

„Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő
szerelmes Fiának országába.” Kolossé 1,13

Amikor az egyik napilap szerkesztője megtudta, hogy egy Nobel
nevű férfi meghalt, feltételezte, hogy ugyanarról az emberről van szó,
aki feltalálta a dinamitot. Egy cikket tett közzé, amelyben közölte No-
bel halálának a hírért, és amelyben őt a „halál kereskedőjének” nevezte.

Amikor az igazi Nobel elolvasta a róla szóló gyászjelentést, úgy rea-
gált, mint egy vak ember, aki egyszerre visszanyerte a látását. Attól a nap-
tól fogva Nobel a találmányból származó profitját humanitárius célokra
szánta, különösen a béketeremtésre. Ezt ma Nobel-díjként ismerjük.

A tárzusi Saul sokkal dramatikusabb módon élte át a változást.
Amikor Damaszkuszba tartott, hogy letartóztassa Jézus követőit, Sa-
ulus találkozott magával az Úrral. Ennek látványa azonnal elvakította,
melynek eredményeként Saulus az ő további életét annak a szolgálatá-
ra szentelte, akit korábban üldözött. Jézus Krisztus hajdani üldözője az
Ő odaadó apostola lett (lásd: ApCsel 9,15-16).

A saját tapasztalatunk talán nem ennyire drámai. De azért fel kel-
lene tennünk a kérdést önmagunknak, hogy mi találkoztunk-e valaha

a Megváltóval, azzal, aki megváltoztatta életünk irányát. Ha ez még nem történt meg veletek, akkor olvassátok el a János evangéliumának 3. fejezetét és meg fogjátok látni, mit mondott Jézus az újjászületésről. Egyszerű imában nyissátok meg előtte a szíveteket és kérjétek meg Őt, hogy fogadjon el benneteket. Az Úr Jézus Krisztusnak való őszinte átadás új és örökre szóló kapcsolatot teremt majd köztetek. Mert az üdvösség több, mint a rossz szokások elhagyása; az a jó jellem természetfeletti megalkotása.

10. A KERESZT

„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje.” 1Kor 1,18

A második világháború ideje alatt végzett bombázások során az egyik pilóta és a másodpilóta a repülőgépük alatt egy felhőt látott, amely feltűnően hasonlít egy keresztre. „Nézd azt a keresztet!”, mondta egyikük. A másik így felelt: „Ne emlegesd a keresztet; számomra az a halál szimbóluma.” „Számomra meg az élet jele”, válaszolta a kollégája.

Amikor mintegy kétezer évvel ezelőtt megfeszítették az Üdvözítőt, mellette, kétfelől, mindegyik a maga keresztjén, egy-egy lator függött. Az egyikük az életének utolsó pillanataiban üdvösséget nyert; a másik megvető magatartással ment a halálba. A kereszt egyikük számára a halál szimbóluma volt, a másik számára az életet jelentette. A körülmények a mai napig se változtak. Krisztus keresztről ma is különféleképp gondolkodnak az emberek. Egyesek azt mondják: „Micsoda ostobaság!” Mások hálásan tekintenek fel rá, tudva, hogy az, aki szenvedett és meghalt rajta, odafentről életet hozott.

„Egyesek” és „mások”! A Bibliában gyakran találkozunk ilyen ellentétekkel. Az egyik farizeus volt, a másik vámszedő. Egyesek azt mondták Jézusról: „Ő egy jó ember”, mások azt állították: „Mi tudjuk, hogy az egy bűnös ember” (v.ö. Ján 7,12-t és 9,24-et). Ezek az ellentétes álláspontok mindig jelen lesznek, egészen az utolsó ítéletig. S akkor ott is majd két csoport lesz: egyesek elragadtnak dicsőségben, hogy örökké az Úrral legyenek, mások itt maradnak, hogy szembenézzenek saját választásukkal – az Élet forrásának elvetésével.

11. BELÜLRŐL LÁTNI

„Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom! ... Az én lelkem megtartja a te bizonyságaidat, és azokat igen szeretem. ... Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz, és szövetségével oktatja őket.” (Zsolt 119,97.167; Zsolt 25,14)

Mindenki számára, aki a katedrális ablakait kívülről szemléli, azok sötétes, szürke üvegdarabok tömegeként fognak kinézni. De aki belép az épületbe, annak teljesen más benyomásai lesznek. Bent megcsodálhatja a gazdag fényben fürdő ablakokat, felfedezheti a színeik szépségét, és megértheti, mit jelenítenek meg.

A Biblia hatása is ugyanilyen. De valóban „be kell lépnünk”, hogy megcsodálhatjuk minden részletét és megértsük annak teljes jelentőségét. Belépni azt jelenti, hogy figyelmesen és óvatosan olvassuk. Ezen kívül az olvasónak tisztában kell lennie saját szükségleteivel és gyengeségeivel. Csak akkor láthatja, hogy ez egy olyan könyv, amely tekintéllyel szól hozzá, segítséget és reményt ad neki. Ily módon meg fogja ismerni valódi szerzőjét: magát az Istent.

A következő lépés hinni Istennek. Hit által nyerjük el a Szentírásban megígért áldásokat és tanuljuk meg azt, hogyan adjunk hálát értük Istennek. A Biblia így egy kincsesláda lesz a számunkra, amelyet egyre behatóbban és mind nagyobb örömmel fogunk tanulmányozni.

De van még egy lépés: az Igét tanulmányozva a tanítását is el kell fogadnunk. Csak ekkor tud az ő életformáló ereje hatással lenni ránk, és minden lépéssel még több előrehaladást eredményezni. Isten Igéje megértésének a titka abban rejlik, hogy a megértett dolgokat átvisszük az életünkbe.

12. AZ ISTENI TANÚ

„Velük együtt bizonyóságot tevéen arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint.” Zsidókhöz írt levél 2,4

Istent nem lehet fiókba tenni. Akarata szerint megmutatja a világnak az Ő természetfeletti hatalmát, olykor nem a legcsodálatosabb módon.

A filmben, amelyet „A rab” című regény alapján forgattak, Marcellus, római parancsnok ámulva nézte a deformált testű asszonyt, aki lírán muzsikált és énekével magasztalta Istent. Elmondták neki, hogy az asszony tizenöt éves korában lebévult, ami miatt nagyon elkeseredett. Amikor azonban megismerte Krisztust, boldog asszony lett belőle. „De hát továbbra sem tud járni”, mondta haragosan Marcellus. „Ha Jézusnak akkora hatalma van, akkor miért nem gyógyította őt meg?” Azt mondták neki: „De igen is meggyógyította!”

Kortársunk, Mihály, aki Jézus Krisztus követője, hasonlóan tesz bizonyosságot. Habár nem tud járni, hanem tolókocsiban ül, Krisztus ereje által világszerte utazik, és bizonyosságot tesz Róla. Amikor az emberek azt kérdezik tőle, hogy mégis miért nem gyógyult meg, ő így válaszol: „Meggyógyultam! Csak éppen nem tudok járni!”

Hajdanában Isten az Ő munkatársait jelekkel, csodákkal és a Szentlélek ajándékaival tüntette ki. Isten hatalmának legjobb bizonyítéka napjainkban az új élet csodája és a megváltozott élet. Vajon a világ meglátja-e bennünk a csodatevő Istent? Ne feledjétek, hogy amikor Jézus változást visz az életetekbe, általatok a környezetetekre is hatással lesz.

13. KETTEN VAGY HÁRMAN

„Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.” Máté 1,21

„És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” ApCsel 4,12

Gyakran hallunk olyan véleményt, hogy minden vallás jó, és hogy mindazok üdvösséget nyernek, akik komolyan élik a vallásukat. A Biblia azonban egészen mást mond. Péter apostol kijelentése szerint az üdvösség csakis Jézus Krisztus által lehetséges (ApCsel 4,12). Maga az Úr is ilyen kijelentést tett: „Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (János 14,6). Ő nem csak egy út a sok közül, hanem az egyetlen, Istenhez vezető út. Az üdvösséget csak az nyeri el, aki elismeri, hogy

Istenhez viszonyítva eltévelyedett, majd bűnbánat mellett elhiszi és elfogadja Jézus Krisztust. Az üdvösségnek más útja nem létezik.

Az Úr Jézus Krisztus egyben az a Közeppon t is, aki köré egybegyűlnek a megváltottak. Azt mondta: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Máté 18,20). A feltámadási nap estéjén, a tanítványainak való megjelenésekor Jézus ekként köszöntötte őket: „Békesség néktek”, majd megmutatta nekik átszegezett kezét és a mellkasi sebhelyet. Uruk nak láttán kimondhatatlan öröm töltötte el őket (János 20,19).

És ma is, majdnem kétezer év elteltével, amikor csak egybegyűlnek köréje, a keresztényeket hasonló öröm tölti el, még ha csupán ketten-hárman vannak is. Hit által megtanulták, hogy már az Ő jelenléte is elegendő alap a gyülekezéshez és az áldásokhoz, amelyeket együtt-létük folyamán nyernek el.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2019
Istentiszteleti használatra